ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 15ης Μαΐου 1986 *

Στην υπόθεση 160/84,

Ορυζόμυλοι Καβάλας ΟΕΕ, ομόρρυθμος εταιρία ελληνικού δικαίου με έδρα την Καβάλα, οδός Παναγούδα 4,

και

Ορυζόμυλοι Αγίου Κωνσταντίνου, Γ. Ράπτης — Λ. Τριανταφυλλίδης και Σία ΟΕ, ομόρρυθμος εταιρία ελληνικού δικαίου με έδρα την Πέρνη του νομού Καβάλας, εκπροσωπούμενες από το δικηγόρο Αθηνών Παναγιώτη Μαρίνο Μπερνίτσα, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Aloyse May, 27, Place de Paris, L-2341 Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, rue de la Loi 200, B-1049 Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενης από τον Ξενοφώντα Γιαταγάνα, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γ. Κρεμλή, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης Ε(84) 557 της Επιτροπής, της 25ης Απριλίου 1984, περί διαπιστώσεως του μη δικαιολογημένου της διαγραφής δασμών κατά την εισαγωγή σε μία ειδική περίπτωση,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους U. Everling, πρόεδρο τμήματος, Y. Galmot, J. C. Moitinho de Almeida, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: K. Riechenberg, εκτελών καθήκοντα υπαλλήλου διοικήσεως

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου, στις 25 Ιουνίου 1984, η εταιρία Ορυζόμυλοι Καβάλας ΟΕΕ με έδρα την Καβάλα και η εταιρία Ορυζόμυλοι Αγίου Κωνσταντίνου με έδρα την Πέρνη του νομού Καβάλας, άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητούν την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 25ης Απριλίου 1984, εν συνεχεία των αιτήσεων που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες στις εθνικές τους αρχές προκειμένου να επιτύχουν τη διαγραφή απαιτητών εισαγωγικών δασμών και αιτήσεως που υπέβαλε προς την Επιτροπή με το αυτό αίτημα το Υπουργείο Οικονομικών της Ελληνικής Δημοκρατίας.

2 Προκειμένου να προβούν στην εισαγωγή από τρίτες χώρες παρτίδων ρυζιού συνολικού ύψους 1 000 περίπου τόνων, οι προσφεύγουσες εταιρίες ζήτησαν, στις 26 Αυγούστου 1981, από την αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Γεωργίας της Ελληνικής Δημοκρατίας να πληροφορηθούν ποιο ήταν το ύψος της εισφοράς κατά την εισαγωγή. Η απάντηση που έλαβαν ήταν ότι το ύψος της εισφοράς ανερχόταν την ημέρα εκείνη σε 381 ΔΡΧ ανά τόνο και ότι για την εισαγωγή επιβάλλεται η υποβολή σχετικής αιτήσεως και η προσκόμιση εγγυητικής επιστολής τράπεζας για την έκδοση πιστοποιητικού εισαγωγής το οποίο απαιτείται κατά τον εκτελωνισμό του εν λόγω είδους.

3 Στις 27 Αυγούστου 1981, οι προσφεύγουσες εταιρίες υπέβαλαν στην αρμόδια ελληνική αρχή δύο αιτήσεις για την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής και κατέθεσαν τις προβλεπόμενες τραπεζικές εγγυητικές επιστολές. Τα σχετικά πιστοποιητικά τούς χορηγήθηκαν στις 28 Αυγούστου 1981.

4 Κατά την πραγματική εισαγωγή του ρυζιού, τέλος Σεπτεμβρίου 1981, το αρμόδιο τελωνείο πληροφόρησε τις προσφεύγουσες ότι το ύψος της εισφοράς κατά την εισαγωγή δεν ανερχόταν πλέον σε 381 ΔΡΧ ανά τόνο, αλλά σε 3 811 ΔΡΧ ανά τόνο, δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες προσκόμισαν απλά πιστοποιητικά εισαγωγής μη συνοδευόμενα από αίτηση προκαθορισμού. Υπ' αυτές τις συνθήκες, οι προσφεύγουσες προτίμησαν να θέσουν το ρύζι υπό καθεστώς τελωνειακής αποταμιεύσεως.

5 Οι προσφεύγουσες προέβησαν αμέσως σε διαβήματα στο Υπουργείο Γεωργίας για να επιτύχουν την αναδρομική έκδοση πιστοποιητικού προκαθορισμού που να αναφέρει ύψος εισφοράς 381 ΔΡΧ ανά τόνο και τη διόρθωση των αρχικών πιστοποιητικών εισαγωγής. Ισχυρίστηκαν, προς το σκοπό αυτό, ότι όταν τους υποβλήθηκε το έντυπο της αιτήσεως εκδόσεως πιστοποιητικού προκαθορισμού, στις 27 Αυγούστου 1981, αγνοούσαν τη σημασία του όρου « προκαθορισμός ζητηθείς » και δεν μπόρεσαν επί του σημείου αυτού να επιτύχουν καμία διευκρίνιση εκ μέρους του αρμόδιου δημοσίου υπαλλήλου. Τελικά ο εν λόγω δημόσιος υπάλληλος συμπλήρωσε αντί των προσφευγουσών το ένδικο τετραγωνίδιο και καθόρισε έτσι τη χορήγηση πιστοποιητικών εισαγωγής χωρίς προκαθορισμό. Ακολούθησε ανταλλαγή μεγάλης αλληλογραφίας μεταξύ της διοικήσεως και των προσφευγουσών εταιριών, οι οποίες ωστόσο δεν μπόρεσαν να επιτύχουν ικανοποίηση του αιτήματός τους.

6 Κατά τη λήξη της νόμιμης προθεσμίας τελωνειακής αποταμιεύσεως, δηλαδή δύο έτη μετά τη θέση του ρυζιού σε αποταμίευση, ήτοι στις 27 Σεπτεμβρίου 1983, οι προσφεύγουσες προέβησαν στον εκτελωνισμό του εν λόγω ρυζιού. Το ύψος της εισφοράς κατά την εισαγωγή ανερχόταν κατά την ανωτέρω ημερομηνία σε 11 487,54 ΔΡΧ ανά τόνο, δηλαδή περίπου τριάντα φορές περισσότερο από εκείνο του Αυγούστου 1981. Οι προσφεύγουσες ζήτησαν τότε την επιστροφή του μέρους της εισφοράς που υπερέβαινε το ποσό που θα προέκυπτε από την επιβολή εισφοράς 381 ΔΡΧ ανά τόνο, που ίσχυε στις 26 Αυγούστου 1981 (ήτοι 11 452 296 ΔΡΧ — 379 832 ΔΡΧ = 11 072 464 ΔΡΧ), επικαλούμενες την άγνοια των κοινοτικών διατάξεων που ίσχυαν στην Ελλάδα από την 1η Ιανουαρίου 1981 και τη συμπεριφορά των αρμόδιων διοικητικών υπηρεσιών.

7 Στις 30 Νοεμβρίου 1983, το Υπουργείο Οικονομικών της Ελληνικής Δημοκρατίας, με αίτηση που απηύθυνε στην Επιτροπή βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπρα-

χθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/015, σσ. 162 και επ.), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 1672/82 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1982 (ΕΕ L 186, σ. 1), ζήτησε τη διαγραφή του ποσού των 11 072 464 ΔΡΧ και την έκδοση ευνοϊκής αποφάσεως της Επιτροπής. Στην αίτησή του, το Υπουργείο Οικονομικών ανέφερε ότι ο τρόπος που ενήργησαν οι εν λόγω επιχειρήσεις δεν ενείχε δόλο ή αμέλεια και ότι προφανώς η αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Γεωργίας δεν αντελήφθη τη διαφορά μεταξύ απλού πιστοποιητικού και πιστοποιητικού προκαθορισμού της εισφοράς.

8 Η Επιτροπή απέρριψε την ανωτέρω αίτηση με απόφαση της 25ης Απριλίου 1984, κατά της οποίας οι προσφεύγουσες εταιρίες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή, υπέβαλαν δε και αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως αυτής. Με Διάταξη της 16ης Ιουλίου 1984, ο πρόεδρος του Δικαστηρίου δέχτηκε την αίτηση αναστολής εκτελέσεως, που παρατάθηκε με Διάταξη της 24ης Οκτωβρίου 1984 μέχρι της εκδόσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου.

9 Το προαναφερθέν άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, όπως τροποποιήθηκε από τον προαναφερθέντα κανονισμό 1672/82 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1982, ορίζει ότι « είναι δυνατή η επιστροφή ή διαγραφή χρέους εισαγωγικών δασμών σε περιπτώσεις άλλες από τις προβλεπόμενες στα τμήματα Α μέχρι Δ, οι οποίες ανακύπτουν από ιδιαίτερες περιστάσεις, μη συνεπαγόμενες αμέλεια ή δόλο εκ μέρους του ενδιαφερομένου ».

10 Κατά γενικό τρόπο, οι προσφεύγουσες εταιρίες υπενθυμίζουν ότι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1983 (Papierfabrik Schoellershammer H. A. Schoeller κατά Επιτροπής, 283/82, Συλλογή σ. 4219), το προαναφερθέν άρθρο 13 αποτελεί « γενική ρήτρα επιείκειας » και ότι η εν λόγω ρήτρα πρέπει να εφαρμοστεί στην υπό κρίση υπόθεση. Πράγματι, υποστηρίζουν ότι συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις της υπάρξεως ιδιαιτέρων περιστάσεων, αφενός, και της απουσίας αμέλειας ή δόλου, αφετέρου. Η Επιτροπή, χωρίς να αναφέρει κανένα δόλο εις βάρος των προσφευγουσών, θεωρεί ότι καμία ιδιαίτερη περίσταση δεν υφίστατο στην προκειμένη περίπτωση και ότι οι προσφεύγουσες επέδειξαν αμέλεια που αποκλείει οποιαδήποτε διαγραφή δασμών.

Επί της υπάρξεως ιδιαιτέρων περιστάσεων

11 Οι προσφεύγουσες εταιρίες επικαλούνται κυρίως σχετικά την περίσταση ότι η αίτηση εκδόσεως πιστοποιητικών εισαγωγής υποβλήθηκε τους πρώτους μήνες από την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, ότι

την εποχή εκείνη οι σχετικοί με τις εισαγωγές γεωργικών προϊόντων κανονισμοί δεν ήταν ακόμα διαθέσιμοι στην ελληνική γλώσσα, ότι για την εφαρμογή αυτών των κανονισμών οι δημόσιοι υπάλληλοι ήταν υποχρεωμένοι να εργάζονται βάσει προσωρινών και αβεβαίων μεταφράσεων, καθαρώς εσωτερικής χρήσεως, ότι οι όροι του εντύπου που συμπλήρωσαν οι προσφεύγουσες δεν επέτρεπαν τη γνώση του ακριβούς νοήματος του προκαθορισμού και ότι η αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Γεωργίας δεν μπόρεσε να τους παράσχει επί του σημείου αυτού χρήσιμες πληροφορίες.

12 Η Επιτροπή, αντιθέτως, αμφισβητεί την ύπαρξη ιδιαιτέρων περιστάσεων και υποστηρίζει ότι όλοι οι χρήσιμοι κοινοτικοί κανονισμοί είχαν μεταφραστεί στην ελληνική και ήταν διαθέσιμοι από τις πρώτες ημέρες της προσχωρήσεως, τόσο στις δημόσιες υπηρεσίες όσο και στους ιδιώτες που θα επιθυμούσαν ενδεχομένως να τους συμβουλευτούν. Προσθέτει ότι η έννοια των κανονισμών που επιβάλλουν εισφορά επί των εισαγωγών γεωργικών προϊόντων είναι απολύτως σαφής και δεν ήταν δυνατό να προκαλέσει την παραμικρή σύγχυση. Το ίδιο συμβαίνει και με τη διατύπωση του εντύπου της αιτήσεως εκδόσεως πιστοποιητικών εισαγωγής. Ως προς το επιχείρημα ότι η υπόθεση ανάγεται στους πρώτους μήνες της προσχωρήσεως, η Επιτροπή θεωρεί ότι είναι απαράδεκτο, ιδίως όταν πρόκειται για την εφαρμογή μηχανισμών της κοινής γεωργικής πολιτικής.

13 Παρατηρείται ότι, από της εισόδου νέου κράτους μέλους στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, οι επιχειρηματίες του υπάγονται αμέσως στην κοινοτική ρύθμιση υπό τους προβλεπόμενους από τη συνθήκη προσχωρήσεως όρους. Του γεγονότος αυτού καθαυτού, ότι η επίδικη εισαγωγή πραγματοποιήθηκε τους πρώτους μήνες που ακολούθησαν την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας και ότι αποτελούσε την πρώτη πράξη αυτού του είδους που πραγματοποίησαν οι προσφεύγουσες εταιρίες υπό το κοινοτικό καθεστώς, δεν μπορεί να γίνει λυσιτελής επίκληση προς στήριξη αιτήσεως διαγραφής δασμών υποβαλλόμενης βάσει του προαναφερθέντος άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79.

14 Προς εξακρίβωση της ακριβείας των πραγματικών περιστατικών που επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), με Διάταξη της 14ης Φεβρουαρίου 1985, διέταξε τη διενέργεια διαδικαστικών πράξεων, συγκεκριμένα την εξέταση από την αρμόδια ελληνική δικαστική αρχή τεσσάρων μαρτύρων, υπαλλήλων των διαφόρων ελληνικών διοικητικών υπηρεσιών που ασχολήθηκαν με την υπόθεση. Τα σχετικά με την εκτέλεση αυτής της Διατάξεως έγγραφα πρωτοκολλήθηκαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 19 Νοεμβρίου 1985.

15 Όπως προκύπτει από τις μαρτυρικές καταθέσεις που ελήφθησαν στο πλαίσιο της εν λόγω δικαστικής παραγγελίας, την ημερομηνία κατά την οποία οι προσφεύγουσες εταιρίες υπέβαλαν την αίτησή τους περί εκδόσεως πιστοποιητικών εισαγωγής συνάντησαν σοβαρές δυσχέρειες οφειλόμενες στις ακόλουθες περιστάσεις:

— δεν μπορούσαν να έχουν στη διάθεσή τους κείμενο στην ελληνική των ισχυόντων επί του θέματος κανονισμών,

— ακόμη κι αυτές οι υπηρεσίες του Υπουργείου Γεωργίας δεν είχαν λάβει την ελληνική έκδοση της Επίσημης Εφημερίδας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και χρησιμοποιούσαν κείμενα σε άλλες γλώσσες ή μεταφράσεις προοριζόμενες για εσωτερική χρήση των υπηρεσιών, που είχαν γίνει από έλληνες δημόσιους υπάλληλους,

— καμία οδηγία ή εγκύκλιος δεν είχε επεξηγήσει στους υπαλλήλους των εν λόγω υπηρεσιών τις βασικές αρχές των κοινοτικών ρυθμίσεων,

— οι προσφεύγουσες εταιρίες, λόγω της απουσίας του προϊσταμένου της υπηρεσίας εκδόσεως πιστοποιητικών της διευθύνσεως εξωτερικού εμπορίου, ο οποίος γνώριζε τη διαφορά μεταξύ απλού πιστοποιητικού εισαγωγής και πιστοποιητικού εισαγωγής με προκαθορισμό, έγιναν δεκτές από νεοδιορισθέντα δημόσιο υπάλληλο που δεν διέθετε πείρα ώστε να μπορέσει να εξηγήσει τη διαφορά αυτή.

16 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι το σύνολο των ανωτέρω πραγματικών στοιχείων, όλως εξαιρετικών, συνιστά « ιδιαίτερες περιστάσεις » κατά την έννοια του προαναφερθέντος άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79.

Επί της ελλείψεως αμελείας

17 Οι προσφεύγουσες εταιρίες υποστηρίζουν ότι παραπλανήθηκαν από τον υπάλληλο του Υπουργείου Γεωργίας, ο οποίος συμπλήρωσε ο ίδιος το αμφισβητούμενο τετραγωνίδιο του εντύπου, ενώ αγνοούσε τη διαφορά μεταξύ απλού πιστοποιητικού και πιστοποιητικού με προκαθορισμό της εισφοράς. Αν οι προσφεύγουσες υπέπεσαν πράγματι σε νομική πλάνη συγχέοντας το απλό πιστοποιητικό εισαγωγής με το πιστοποιητικό με προκαθορισμό της εισφοράς, η πλάνη αυτή είναι απολύτως συγγνωστή, λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθεισών ιδιαιτέρων περιστάσεων. Εξάλλου, από τη στιγμή που οι προσφεύγουσες αντελήφθησαν ότι η εισφορά κατά την εισαγωγή είχε δεκαπλασιαστεί, έθεσαν το ρύζι υπό καθεστώς τελωνειακής αποταμιεύσεως ώστε να καταλήξουν σε συμφωνία με το Υπουργείο Γεωργίας. Η διαγραφή των δικαιωμάτων που ζητούν αποσκοπεί αποκλειστικά στην αποκατάσταση της ζημίας που τους προκλήθηκε από την άγνοια των υπηρεσιών του Υπουργείου.

18 Κατά την Επιτροπή, αντιθέτως, η άγνοια των κοινοτικών διατάξεων από τις ενδιαφερόμενες συνιστά ασφαλώς αμέλεια, καθόσον δεν νοείται εμπορικές εταιρίες, που προβαίνουν σε διεθνείς εμπορικές ανταλλαγές, να αγνοούν το νομοθετικό πλαίσιο εντός του οποίου ασκούν τις δραστηριότητές τους. Η Επιτροπή θεωρεί, ότι στην υπόθεση αυτή, οι ελληνικές αρχές δεν υπέπεσαν σε κανένα σφάλμα. Υποστηρίζει, εξάλλου, ότι οι προσφεύγουσες, αποφεύγοντας να επανεξαγάγουν αμέσως το ρύζι ή να το θέσουν σε ελεύθερη κυκλοφορία, επαύξησαν την ίδια τη ζημία τους. Αν οι προσφεύγουσες δεν επιθυμούσαν να αναλάβουν τον εμπορικό κίνδυνο που συνδέεται με τις διακυμάνσεις του ποσού των εισφορών, όφειλαν να εκτελωνίσουν το ρύζι, το αργότερο κατά την άφιξη του πλοίου (Σεπτέμβριο 1981), παρά να θέσουν το προϊόν υπό καθεστώς τελωνειακής αποταμιεύσεως για τόσο μακρά περίοδο.

19 Πρέπει να τονιστεί ότι δεν θα μπορούσε λογικά να απαιτηθεί από μικρής σημασίας εταιρίες, των οποίων η έδρα βρίσκεται σε απόσταση πολλών εκατοντάδων χιλιομέτρων από την Αθήνα, όπου έπρεπε να πραγματοποιηθούν οι απαιτούμενες εν προκειμένω για την εισαγωγή διατυπώσεις, και οι οποίες βρίσκονταν σε αδυναμία να προμηθευτούν την ελληνική έκδοση των ισχυόντων κοινοτικών κανονισμών, αντιμετώπιζαν δε, επιπλέον, το σύνολο των προεκτεθεισών ιδιαιτέρων περιστάσεων, να προβούν σε άλλα διαβήματα από αυτά στα οποία προέβησαν για να πληροφορηθούν την ακριβή έννοια του όρου προκαθορισμός.

20 Εξάλλου δεν μπορεί επίσης να προσαφθεί στις προσφεύγουσες εταιρίες ότι δεν έθεσαν το ρύζι σε ελεύθερη κυκλοφορία μόλις αφίχθηκε για να περιορίσουν το μέγεθος της ζημίας που υπέστησαν. Πράγματι, όπως προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας, η συμπεριφορά τους εξηγείται από την ελπίδα που έτρεφαν καλόπιστα, ότι θα έλθουν σε συμφωνία με την ελληνική διοίκηση ώστε να μην πληρώσουν παρά την εισφορά που ίσχυε κατά την ημέρα καταθέσεως της αιτήσεως εκδόσεως πιστοποιητικού και όχι από κάποια κερδοσκοπική πρόθεση, την οποία άλλωστε η κατάσταση της παγκόσμιας αγοράς δεν ενεθάρρυνε.

21 Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτό ότι στην προκειμένη περίπτωση η συμπεριφορά των προσφευγουσών εταιριών, που αντιμετώπισαν τις προεκτεθείσες ιδιαίτερες περιστάσεις, δεν συνιστούσε καμία αμέλεια. Άρα συνέτρεχαν, οι απαιτούμενες για την εφαρμογή του προαναφερθέντος άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 προϋποθέσεις και, κατά συνέπεια, η προσβαλλομένη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

22 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττώμενος διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής, της 25ης Απριλίου 1984, που απηύθυνε στην ελληνική κυβέρνηση περί διαπιστώσεως του μη δικαιολογημένου της διαγραφής δασμών κατά την εισαγωγή στην περίπτωση των προσφευγουσών.

2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Everling Galmot Moitinho de Almeida

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Μαΐου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

U. Everling